

Бойківщина – це територія центральних Українських Карпат, яка охоплює Сколівський район та частково або повністю суміжні з ним райони (Турківський, Рожнятівський, Долинський, Стрийський, Дрогобицький, Самбірський, Старосамбірський, Великоберезівський, Воловецький і Міжгірський). Цю територію заселяє етнографічна група – бойки. В основному бойки проживали у гірських районах середніх Лісових Карпат. У верхів'ї річки Стривігор значна частина етнографічної Бойківщини тепер належить до території Польщі. Бойківщина межує з Гуцульщиною та Лемківщиною. З Гуцульщиною Бойківщина межує по межиріччі Лімниці і Бистриці-Солотвинської на північних схилах Карпат і Тересви у Закарпатті.

З Лемківщиною кордон Бойківщини проходить по верхів'ях Сяну та Ужа.

Північна межа Бойківщини проходить карпатським передгір'ям. Південною межею є Полонинський хребет на Закарпатті.

Назва бойки вперше в історичних документах згадується в XVII—XVIII ст. Бойківські села згадуються в Галицько-Волинському літописі та в інших середньовічних джерелах.

Ці села знаходяться між горами в долинах рік та розміщені одне поблизу одного. В XIII ст. український письменник І. Франко в історичній повісті «Захар Беркут» добре описав бойківщину, а саме село Тухлю і Тухольщину на Сколівщині.

Згідно з гіпотезою українського вченого І. Верхратського назва «бойки» походить від часто вживаного в бойківських говірках діалектного слова бойе (боййе, боййечко) у значенні вигуку ага, їй-богу, прислівника справді.

Але сучасний дослідник М. Худаш вважає, що назва походить від антропоніма Бойко.

Бойки, як і більшість етнографічних груп на території України, займались скотарством, лісовим та сільським господарством. Для зберігання сіна та соломи бойки використовували спеціальну конструкцію, яка називається оборіг. **Оборіг** – це така конструкція, яка складається кількометрових вертикальних стовпців, між якими заготовлюється сіно або солома. Зверху оборіг накривається рухомим дахом із кори, соломи чи драниць (спеціальних дощочок для покриття дахів). Оборози використовуються бойками і в наш час.

Відомо, що здавна бойки займались землеробством. При цьому під ріллю вони освоювали не тільки долини, а й гірські схили та лісові масиви. Етнографами зафіксовано, що для земельних ділянок вирубувались ліси та чагарники з подальшим їх спалюванням, викорчовуванням пнів, скопуванням мотикою та обробкою орними знаряддями. На території Карпат ґрунти є малородючими, тому тут склався своєрідний асортимент вирощуваних культур і своя агротехніка, які характерні для різних кліматичних режимів різних висотних зон. Переважно бойки вирощували жито, овес, картоплю та інші культури.

Місце, де традиційно зберігають сіно, біля господарського будинку в селі Івано-Франківське, Івано-Франківська область, Україна.

Стілець, віллий бачок, віллий церкви, як і бачок Грива відомити від вераки дедеревні нарцераури.

Край, бачок, віллий бачок, віллий церкви, як і бачок Грива відомити від вераки дедеревні нарцераури.

Бойківщина